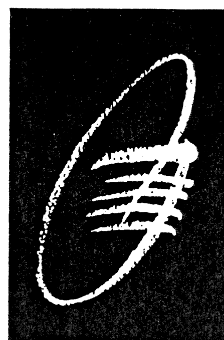
Woensdag 8 september

Beurs van Berlage -Yakult Hall, 20.30 uur

Gaudeamus
Swammerdamstraat 38
1091 RV Amsterdam
tel: 020-6947349
fax:020-6947258
email:info@gaudeamus.nl
web: www.gaudeamus.nl

INTERNATIONALE GAUDEAMUS MUZIEKWEEK 1999

Alexina Louie (1949, Canada)
Shattered Night, Shivering Stars 18′ a.

John Rea (1944, Canada) *Vanishing Points* 15′ a.

Leilei Tian (1971, China) *Zhan Zidu* 11′ * b.

pauze

Bryn Harrison (1969, Groot-Brittannië) *Hijos del aire* 17′ * b.

Tiziano Manca (1970, Italië) *Ondine* 5′ * a.

Robert Aitken (1939, Canada)
Berceuse (for those who sleep before us) 17′ a.

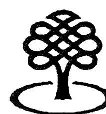
a. Esprit Orchestra
Alex Pauk - dirigent
Robert Aitken - fluit

b. Ensemble van het Conservatorium van Amsterdam
Harry Sparnaay - dirigent

* genomineerd door de internationale jury voor de Gaudeamus Prijs

concert VI

Internationale Gaudeamus Muziekweek
De Internationale Gaudeamus Muziekweek is een jaarlijks festival voor eigentijdse muziek met een competitie voor jonge componisten. Inzendingen voor de competitie kwamen dit jaar uit zestien verschillende landen. De internationale jury, die dit jaar bestaat uit Ron Ford (USA/Nederland), Martijn Padding (Nederland), Michel Redolfi (Frankrijk) en Michael Smetanin (Australië), selecteerde drieëntwintig composities die meedingen naar de Gaudeamus Prijs. Op 12 september wordt om 15.00 uur in Felix Meritis bekend gemaakt wie van de genomineerden de prijs (een bedrag van ƒ10.000-, voor het schrijven van een nieuw werk voor de Gaudeamus Muziekweek 2000) gewonnen heeft.

The Canada Council for the Arts | Le Conseil des Arts du Canada

The SOCAN Foundation

Department of Foreign Affairs and International Trade
Ministère des Affaires étrangères et du Commerce international
Canada

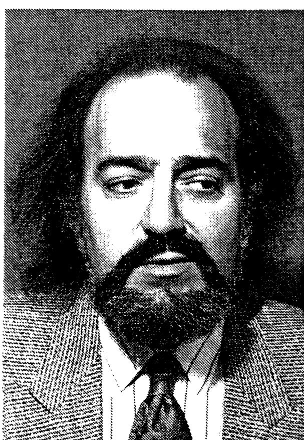
Alexina Louie

Alexina Louie heeft vele opdrachten ontvangen en is uitgevoerd door vooraanstaande Canadese orkesten, ensembles en solisten. Haar muziek toont een vakmanschap en verbeelding beïnvloed door een grote verscheidenheid aan invloeden, zowel van haar Chinese afkomst als van haar theoretische, historische als uitvoerings studies. Door haar continue aandacht voor nieuwe werken, opnames, literatuur, poëzie en beeldende kunst heeft Louie een unieke persoonlijke stijl ontwikkeld, een soort mix van Oost en West. In 1989 werd op United Day in de Gerenal Assembly van de Verenigde Naties haar compositie *The Ringing Earth* uitgevoerd door The Montreal Orchestra. Louie ontving verschillende prijzen en werd benoemd met een eredoctoraat van de Universiteit van Calgary in 1997. Op dit moment is Louie composer-in-residence van de Canadian Opera Company, waar zij samen met Tony Award winnaar en librettist David Henry aan een opera werkt.

Shattered Night, Shivering Stars
Dit stuk bevat vele elementen die ik in de loop van de jaren in mijn werk heb gebruikt; de inspiratie van de hemel en de sterren, die mij mysterieus aandoen en daarnaast het zoeken van persoonlijke waarheid door de expressieve kracht van muziek. Het stuk is geïnspireerd op een zin uit werk van Pablo Neruda. De suggestiviteit van de woorden "shivering" (rillend) en "shattered" (uiteengebarst) brachten mij ertoe om de instrumentale effecten te onderzoeken, die bij de luisteraar een suggestief en spookachtig gevoel proberen op te wekken. Het belangrijkste aspect van de muziek is het verkennen van velden van orkestrale klankkleur en textuur.

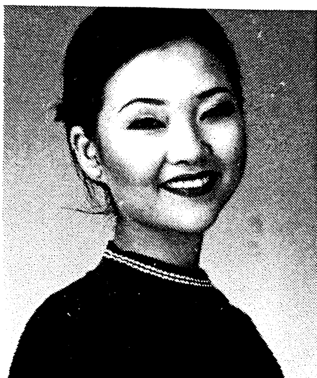
John Rea

John Rea heeft een drievoudige carrière zowel als componist, docent en als concertproducent. Hij ontving verschillende prijzen en schreef werken voor diverse ensembles en orkesten en kreeg daarvoor vele opdrachten. Rea studeerde aan de Universiteit van Toronto en aan de Princeton University. In 1984 was hij composer-in-residence in Mannheim. Zijn werken zijn uitgevoerd op vele belangrijke festivals over de gehele wereld waaronder het Holland Festival en de ISCM festivals in Denemarken, Canada en Zweden.
Naast componeren geeft Rea sinds 1973 les, en schrijft vele artikelen over twintigste eeuwse muziek. Hij doceert compositie, muziek theorie en muziek geschiedenis aan de McGill University in Montreal, Canada, waar hij van 1968 tot 1991 hoofd van de muziekfaculteit was. Hij heeft zitting in de redactie van het nieuwe muziek tijdschrift Circuit en is lid van de artistieke commissie van de Société de Musique Contemporaine du Québec.

Vanishing Points is het laatste paneel van een muzikale triptiek. De andere delen zijn *Hommage à Vasarely* en *Treppenmusik*. Beeldende kunst is de inspiratie geweest voor alle drie de werken. *Hommage à Vasarely* poogt, zoals de titel al aangeeft, een muzikale evocatie van de geometrische structuren in het werk van Victor Vasarely te geven. *Treppenmusik* daarentegen is gebaseerd op het 'loop-like' ontwerp van de Nederlandse graficus M.C. Escher.
Vanishing Points is niet verbonden met een bepaalde kunstenaar in het bijzonder. Het refereert aan de 'vanishing points' (verdwijningspunten) die vaak terug te vinden zijn in schilderijen. Snel bewegende melodieën verdwijnen en keren weer terug in continue versnellingen, vergelijkbaar met het perceptuele effect in beeldende kunst van twee of meer convergerende lijnen, die de indruk opwekken van perspectief.
Vanishing Points is geschreven met financiële bijdragen van de de Canada Council, de National Youth Orchestra of Canada. Het werk is geschreven voor het Esprit Orchestra en opgedragen aan Alex Pauk.

Leilei Tian

Leilei Tian (1971) is geboren in Jiangsu Province, China. Op zesjarige leeftijd begon zij haar pianostudie. Van 1988 tot 1995 studeerde Tian compositie aan de Central Conservatory of Music in Beijing bij Prof. Zhenmin Xu en haalde haar Bachelor en Masters. Sinds 1997 studeert zij in de 'diploma class' aan de Music School of Göteborg bij Prof. Ole Lutzow-Holm en Anders Hultqvist.

Zhan Zidu (1998) is geschreven voor het Zweedse strijkersensemble Musica Vitae. Het is geïnspireerd op een oud verhaal over een geest. De compositie plaatst nadruk op de klank-richtingen en het dramatische verloop.

Bryn Harrison

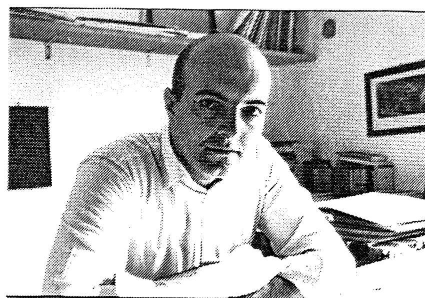

Bryn Harrison (1969) begon zijn studie aan de Leeds College of Music, en vervolgde zijn studie bij Gavin Bryars aan de Montfort University, waar hij in 1996 zijn MA in compositie met onderscheiding ontving.
Hij kreeg prijzen in 1993 en 1995, de Yorkshire en Humberside Young Composers Award en was tevens winnaar van een Young Composers Award in 1997 tijdens het Ryedale Festival.
Zijn muziek is uitgevoerd zowel in Engeland, tijdens enkele van Engelands voornaamste festivals zoals Huddersfield, Spitalfiels en het Bath International Guitar Festival, als ook daarbuiten. Harrsions werk is uitgevoerd door onder andere Irvine Arditti en Mieko Kanno, Singcicle, Sinfonia 21 en het Canadese duo Marimolin.

Hijos Del Aire (1997) voor 11 solo strijkers is geschreven voor het Martel Ensemble naar aanleiding van een opdracht van het Ryedale Festival. De titel, vertaald 'in de lucht', stamt uit een tweetalige reeks van sonnetten gezamenlijk geschreven door de Mexicaanse dichter, Octavio Paz, en zijn Engelse collega dichter en vertaler, Charles Tomlinson.
Overeenkomstig de sonnetten, kan de compositie gezien worden als een meditatie op tijdsverloop, waarbij ieder geluid opeenvolgend zich opent, ademt en terugkeert in stilte. Dit

volgt Harrisons geloof dat ieder geluid in een stuk zijn eigen leven moet krijgen, en zijn eigen entiteit. Dit wordt geïllustreerd door het gebruik van voornamelijk dunne texturen en hun subtiele vebuiging in de intonatie van de gebruikte geluiden.

Tiziano Manca

Tiziano Manca (1970) is geboren in Squinzano, Italië. Na zijn middelbare school verhuisde hij naar Florence, waar hij les had aan de universiteit en het conservatorium L. Cherubini. Hij studeerde elektronische muziek en compositie bij Albert Mayr, Romano Pezzati en Salvatore Sciarrino, van wie hij sinds 1994 assistent is. Drie jaar volgde hij ook de compositie cursussen van Sciarrino in Città di Castello. Manca's werk is uitgevoerd tijdens verschillende compositie workshops en concerten. In 1998 voltooide hij zijn compositie opleiding, en ontving daarbij een toelage om verder te studeren.

Ondine (1998)
Ergens anders, in het verleden of in de toekomst, bestaan geluiden zonder limiet. Zoeken naar nieuwe geluiden betekent een andere manier van denken en voelen. In *Ondine* heb ik geprobeerd een geluid te bouwen met behulp van snelle reeksen van frames, beginnend met kleine stukjes ruis zoals in de film, waar de illusie van de echte wereld wordt gecreëerd. Het geheim is de snelheid. De beweging in het eerste deel is echter veel langzamer, niet in balans in relatie tot het tweede deel. Het is een periode van afwachten, angst.

Robert Aitken

Robert Aitken, beroemd om zijn uitmuntende vertolking van het klassieke repertoire en zijn uitzonderlijke inzicht in hedendaagse muziek, is een van 's werelds meest gerespecteerde musici.
Na zijn geboorte in Nova Scotia, Canada, verhuisde Robert Aitken naar Pennsylvania waar hij op negen jarige leeftijd begon met zijn fluit studie. Later vervolgde hij deze studie bij Nicholas Fiore aan het Royal Conservatory of Music in Toronto.
Na enkele korte studies bij Frederick Wilins en Julius Baker in New York, ontmoette Aitken de voortreffelijke Franse fluitist en pedagoog Marcel Moyse die hij als zijn belangrijkste leermeester ziet. In 1964 ontving Aitken een Canada Council beurs die hem in staat stelde in Europa te studeren bij Jean-Pierre Rampal, Severino Gazzelloni, Andre Jaunet en Hubert Barwahser. Als blijk van zijn kunnen, werd Robert Aitken op negentien jarige leeftijd benoemd tot solo fluitist van de Vancouver Symphony, en co-principal fluitist van de Toronto Symphony (onder leiding van Seiji Ozawa) op vierentwintig jarige leeftijd. Naast de Order of Canada Award, heeft Aitken prijzen gewonnen in het Concours International de Hôtel de Paris, het Concours International de Flûte pour la Musique Contemporaine in Royan, en ontving de Canada Music Citation, de William Harold Moon Award, en de Canadian Music Medal, alle voor zijn grote toewijding aan de Canadese muziek in binnen- en buitenland.
Meer dan veertig opnames en video's zijn verkrijgbaar op labels als BIS, Koch International, CBC, CBS-Sony, Denon, FSM and Simax en worden wereldwijd verspreid.
Aitken nam vier maal deel aan Rudolf Serkins Marlboro Music Festival en drie maal aan het Stratford Music Festival.

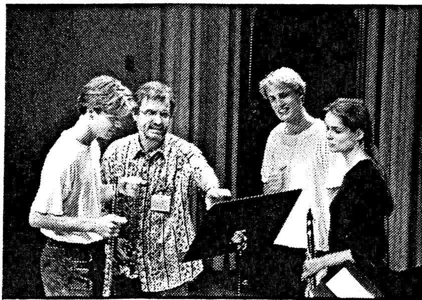
Berceuse (for those who sleep before us) is geschreven in opdracht van het Esprit Orchestra in 1991 en mogelijk gemaakt door een bijdrage van de Canada Council. Op 23 maart 1992 beleefde het zijn première door het Esprit samen met Robert Aitken (fluit).
Aitken schreef toen het volgende: "Bij het componeren van *Berceuse*, was het de bedoeling een stuk te schrijven in een tweedelige vorm, in de traditie van een van de fundamenten van het hedendaagse fluit repertoire, de Pièce de Councours van het Conservatorium van Parijs. De composities zijn over het algemeen zeven tot tien minuten lang en de delen hebben een langzaam/snel relatie tot elkaar. Vaak worden de delen door een zeer virtuoze cadens met elkaar verbonden.
"In *Berceuse* dacht ik aan de balans tussen het Chinese Ying en Yang. Het eerste deel uitgroeiend, met gebruik van van open harmonieën en boventonen, en het tweede deel zeer intens en ingesloten door het gebruik van gesloten posities van de akkoorden. De meedogenloosheid van het ritme neemt geleidelijk af in wat John Cage genoemd zou kunnen hebben 'Korean unison'. Het is door dit uiteenvallen van het ensemble, dat de fluit uiteindelijk de mogelijkheid krijgt zich te onderscheiden, in de bescherming van de verheffende openingsakkoorden.
Het is met oprechtheid dat ik mijn dank wil uitspreken aan Alex Pauk, Alexina Louie en het Esprit Orchestra die mij overtuigden dit stuk te componeren.
Berceuse is opgedragen aan mij vader, die op 24 januari 1991 overleed, en aan alle andere familieleden, vrienden en 'those who sleep before us'."

Ensemble van het Conservatorium van Amsterdam

Dit ensemble is onder leiding van nieuwe-muziekspecialist Harry Sparnaay speciaal geformeerd voor medewerking aan de Internationale Gaudeamus Muziekweek. De leden studeren allen aan het Conservatorium van Amsterdam en hebben een grote belangstelling voor moderne muziek.

Viool -Tim Kliphuis, Inge Jongerman, Rogier van der Tak, Floor Gerritsen, Stijn Schmeddes, Mascha van Sloten Aidine Hoek, Carolien Heinen, Semra Lee, Laura Vreeze
Altviool - Jorne Neijer, Manuel Visser
Cello - Janneke Weyermars, Claire Schirtzinger,
Contrabas - Joost Hillen

Harry Sparnaay - dirigent

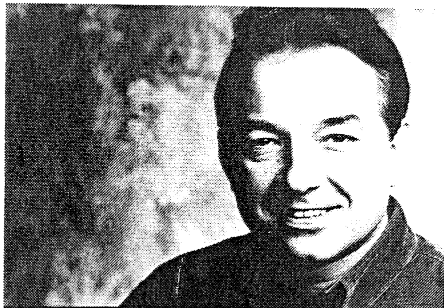
Harry Sparnaay studeerde klarinet bij Ru Otto aan het Amsterdams Conservatorium. Sinds 1970 speelt hij uitsluitend nog basklarinet. In 1972 was hij winnaar van de eerste prijs van de Gaudeamus Competitie en sindsdien wordt hij gerekend tot de meest vooraanstaande uitvoerende musici ter wereld. Sparnaay trad op als solist met o.a. het Concertgebouworkest, het Ensemble InterContemporain, het BBC Symphony Orchestra, het Rotterdams Philharmonisch Orkest, het Residentie Orkest, het Asko Ensemble, het Radio Kamer Orkest, het RSO Berlin en de Israel Sinfonietta. Hij gaf concerten in het kader van bijna alle belangrijke festivals ter werel d. Sparnaay gaf de wereldpremière van de basklarinet-versie van *In Freundschaft* en *Solo* (in de versie voor bas- en contrabasklarinet) van Karlheinz Stockhausen, in een bewerking van Barry Anderson. Zeer vele componisten zoals Luciano Berio, Iannis Xenakis, Morton Feldman, Isang Yun, Theo Loevendie, Tristan Keuris, Ton de Leeuw en Brian Ferneyhough droegen stukken speciaal aan hem op. Sparnaay is docent basklarinet en hedendaagse muziek aan het Amsterdamse Sweelinck Conservatorium en het Conservatorium in Utrecht. Hij had televisie-optredens in onder meer Nederland, België, Polen en Joegoslavië. In 1980, 1986 en 1994 was hij jurylid van het Internationaal Gaudeamus Vertolkers Concours. Sparnaay is bestuurslid van de Nederlandse sectie van de ISCM. In 1985 kreeg hij een belangrijke grammofoonplatenprijs in Zweden en in 1988 ontving hij de Inaugural Sounds Australian Award. Harry Sparnaay richtte het Basklarinet Collectief op en samen met fluitist Harrie Starreveld en pianist René Eckhardt richtte hij Het Trio op.
Sparnaay ontvingen verschillende prijzen waaronder de Zweedse Platen Prijs, de Prijs van de Bulgaarse Componistenbond, de International Sounds Australian Award, een Edison met Het Trio voor de CD met muziek van Ton de Leeuw en Jan van Gilse Prijs in 1996.

Esprit Orchestra

Het Esprit Orchestra is Canada's enige orkest dat zich volledig toelegt op de uitvoering van hedendaagse orkestrale muziek van Canadese musici en bestaat uit 45 vaste leden. In 1983 is het orkest opgericht door Artistiek leider Alex Pauk. Esprit geeft opdrachten en verzorgt premières van nieuw werk, verzorgt radio uitzendingen en maakte CD opnames. Esprit verzorgt jaarlijks een serie in Toronto en voert vele speciale concerten uit vaak in samenwerking met wereldberoemde solisten. Uitvoeringen zijn regelmatig te beluisteren op CBC Radio 1 en 2.
In 1998 ontving het orkest een JUNO Award voor haar CD opname van Tabuh-Tabulan: Music of Colin McPhee.

Esprits tour door Europa begint in Nederland en is mede tot stand gekomen door genereuze bijdrages van het Depart of Foreign Affairs and International Trade of Canada, The Canada Council of the Arts en The SOCAN Foundation.

Alex Pauk - dirigent

Vanaf zijn afstuderen aan de Universiteit van Toronto in 1971 is dirigent en componist Alex Pauk een toonaangevende vertegenwoordiger van de hedendaagse muziek in Canada. Na zijn afstuderen nam hij twee jaar deel aan de Ontario Arts Council Conductor's Workshop en vervolgde zijn studie daarna in Europa en Japan, aan Toho Gakuen School of Music in Tokyo.
In het begin van de jaren 70, vestigde Pauk zich in Vancouver waar hij in 1975 uitgeroepen werd tot Musicus van het Jaar. Tijdens zijn verblijf in Vancouver was hij medeoprichter van het nieuwe muziek ensemble Days Months en Years to Come, waarvan hij tot 1979 artistiek directeur en dirigent was. Voor zijn verblijf was Pauk reeds als dirigent verbonden als dirigent aan Array Music in Toronto.
Pauk keerde in 1980 terug naar Toronto en richtte daar in 1983 het Esprit Orchestra op. In zij rol als artistiek directeur en dirigent is Pauk toegewijd aan de ontwikkeling van de Canadese muziekliteratuur. Deze toewijding heeft geleid tot het geven van meer dan vijfendertig opdrachten aan Canadese componisten. Naast zijn brede aandacht voor de programmering is Pauk nauw betrokken bij Esprits educatieprogramma *Toward a Living Art*.
Pauk was vice-voorzitter van de ISCM World Music Days gehouden in 1984 in Toronto en Montreal. In 1986 was hij artistiek leider en dirigent van het Satan festival of New Music in Winnipeg, en was hij artistiek leider voor R. Murray Schafers *Princess of the Stars*, uitgevoerd tijdens Wildcat Lake in het Haliburton Forest en Wildlife Reserve.
Als componist schreef Pauk meer dan vijfendertig composities en ontving opdrachten van het CBC, New Music Concerts, Vancouver New Music Society, The Quebec Symphony Orchestra, het Toronto Symphony Orchestra, de toonaangevend Indiase danser en choreograaf Menaka Thakkar, harpiste Erica Goodman, het Hannafyrd Street Silver Band en vele anderen
Pauk schreef ook muziek voor film, televisie, radio en muziektheater. Zijn meest recente filmcompositie, geschreven in samenwerking met Alexina Louie, is een orkestsuite voor de Soundtrack van de film *Last Night* van regisseur Don McKellar.
Pauk streeft naar muzikale verscheidenheid door de ontwikkeling van projecten voor het Esprit Orchestra als internationale tournees, multi-media uitvoeringen, muziektheater in de openlucht en het opbouwen van samenwerkingen met kunstenaars uit andere disiplines.